

«ΥΠΟΔΟΥΛΩΣΗ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, ΑΜΑΘΕΙΑ ΚΑΙ ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ Ή ΠΡΟΣΗΛΩΣΗ ΣΤΟ ΑΛΗΘΙΝΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΟΥ ΤΕΚΤΟΝΟΣ;»

Ο βαθμός του Μυστικού Διδασκάλου, όπως μας αποκαλύπτεται με την συνεχή έρευνα, είναι ένας καθαρά **ανθρωπιστικός** βαθμός, που ενέχει πάρα πολύ την έννοια του καθήκοντος, την έννοια της βοήθειας προς τον συνάνθρωπο, σε όποιο επίπεδο, απο την φυσική, ή οικονομική δυσκολία που μπορεί να βρίσκεται κάποιος μέχρι και την πνευματική, όπου εκεί οφείλει ένας τέκτονας στην ψυχή, αν αντιληφθεί ότι ένας συνάνθρωπός του έχει πέσει σε πλάνη ή άγνοια ή τον έχουν εξαπατήσει, να του δώσει τις πληροφορίες εκείνες που θα τον βγάλουν στο φως. Αν θα τις ακολουθήσει βέβαια, αυτό εξαρτάται απο την πορεία του καθενός.

Αυτός ο βαθμός λοιπόν, μας καταδεικνύει ξεκάθαρα **την πραγματική μας σχέση τόσο με τον εαυτό μας όσο και με την κοινωνία** και πως συμπεριφερόμαστε στις διάφορες προκλήσεις – προσκλήσεις που ανακύπτουν. Πως διαχειριζόμαστε τις καταστάσεις σε όλες τις εκφάνσεις της ζωής μας. Και εδώ είναι που φαίνονται – κατά την άποψή μου- οι πραγματικά μνημένοι, εννοώντας και ανθρώπους που δεν έχουν υποστεί την συμβολική εισδοχή που έχουμε περάσει όλοι εμείς που κρούσαμε την θύρα του τεκτονισμού. Γιατί υπάρχουν πολλοί ανάμεσά μας που έχουν σωστό κριτήριο σκέψης, συμπεριφοράς και κρίσης και πράττουν το καλό απολύτως. Είτε με τις φιλανθρωπίες και τις αγαθοεργίες είτε προσφέροντας εργασία και μαθαίνοντας δωρεάν μια τέχνη σε ανθρώπους με ανάγκη. Είτε δίνοντας χρήματα και αντικείμενα που δεν χρειάζονται. Είτε διενεργώντας δημοπρασίες και αξιοποιώντας τα χρήματα με αγαθές προθέσεις. Είτε απλά, προσφέροντας αγάπη και προσωπικό χρόνο.

Σε ένα γενικότερο πλαίσιο του τεκτονισμού, γνωρίζουμε ότι όλοι οι βαθμοί και οι μυσείς που βιώνουμε, αφορούν εξέλιξη του πνευματικού πεδίου μας και της ψυχής μας, ώστε στο τέλος της κλίμακας να δυνηθώμεν να ανοικοδομήσουμε τον Ναό του Σολομώντα, τον Ναό της Αρετής, τον Ναό μέσα μας.

Άρα, σε αυτό το σημείο και μιλώντας πάντα για το τυπικό, έχουμε κάνει κάποια βήματα προς αυτήν την κατεύθυνση, περνώντας 3 βασικούς και πολύτιμους βαθμούς που βέβαια τα πράγματα εκεί είναι περισσότερο συμβολικά και αποτελούν τα θεμέλια. Τώρα έχουμε περάσει σε ένα άλλο επίπεδο, είμαστε πάλι στην βάση μιας ακόμα πυραμίδας, λίγο πιο εξελιγμένης από την πρώτη, αφού πρέπει να έχεις συγκεκριμένες γνώσεις για να μπορέσεις να εισέλθεις.

Εδώ, θα μπορούσε κανείς να πει ότι, ξεκινά να φαίνεται κατά πόσον όλα αυτά που -τα 3 χρόνια ακούγαμε, διαβάζαμε και βλέπαμε, μπορούμε να τα κάνουμε πράξη και να βοηθήσουμε ουσιαστικά. Να προσθέσουμε και εμείς το μικρό μας λιθαράκι, ώστε να βελτιωθεί η κοινωνία που δραστηριοποιούμαστε, χωρίς να περιμένουμε κάποιου είδους ανταμοιβή. Τώρα, ήρθε η ώρα να δώσουμε στην ψυχή μας την τροφή που λαχταρά. Όλοι οι άνθρωποι έρχονται στην Γη με μια επιθυμία: να γίνουν αποδεκτοί, να αγαπηθούν, κάποιος να τους αναγνωρίσει. Ακόμα και τα χρήματα και τα υλικά αγαθά, τα πάντα που μας περιβάλλουν έχουν ως σκοπό την αποδοχή απο τους άλλους.

Δεν πρέπει όμως να μας οδηγεί η προσδοκία, καθώς η προσδοκία γεννά προσμονή για ανταπόδοση και στην συνέχεια, τις περισσότερες φορές απογοήτευση εκ του αποτελέσματος. Και η απογοήτευση μόνο εξέλιξη δεν φέρνει, εφόσον πληγωνόμαστε και τα κύτταρά μας συρρικνώνονται αντί να αναζωογονούνται και να ανθίζουν. Και μικραίνουμε και χάνουμε όγκο και ξεκινούν αισθήματα όπως η καχυποψία και ο φόβος που δεν αρμοζουν σε ανθρώπους με άρρηκτους συμπαντικούς δεσμούς, μέρος μια τεράστιας τεκτονικής αλυσίδας, που ενώνει αιθερικά όλους τους τέκτονες της υφηλίου και κατ'επέκταση όλους τους ανθρώπους.

Ας πάμε τώρα λίγο πίσω στο τυπικό για να δούμε την σύνδεση, ο θάνατος του Χιράμ απο τους 3 αχρείους, συμβολικά δηλεί την υποδούλωση του πνεύματος του κάθε ανθρώπου, που ενώ έχει εξελιχθεί πνευματικά και έχει ήθος, ευγένεια και εχεμύθεια για όλα όσα έχει βιώσει εξελισσόμενος και έχει καταφέρει να φτάσει στο υψηλότερο σημείο του δικού του Γολγοθά βήμα βήμα, πάντα θα βρίσκει μπροστά του κάποιους, που θα θέλουν να φτάσουν στην κορυφή με δόλιους τρόπους χρησιμοποιώντας αθέμιτα μέσα για να το καταφέρουν. Κάποιοι λοιπόν, επιλέγουν τον εύκολο δρόμο για όλα τα πράγματα στην ζωή τους. Συνήθως είναι και αυτοί που παραπονιούνται περισσότερο, που γνωρίζουν λίγα ή και καθόλου εφόσον θεωρούν τους εαυτούς τους αυθεντίες, είναι αυτοί που εγώ ονομάζω υποκριτές, υποδύονται έναν ρόλο για να κρύψουν το αληθινό τους πρόσωπο. Στην καθημερινότητά μας σίγουρα όλοι έχουμε συναντήσει τέτοιους ανθρώπους είτε στον εργασιακό μας βίο, είτε σε φίλιες που νομίζαμε ότι ήταν αληθινές ή ακόμα και σε συγγενικές σχέσεις που κάπως ήθελαν να μας χρησιμοποιήσουν.

Πως κατανικάται όμως όλο αυτό. Το κλειδί για όλα αυτά, είναι η γνώση. Παραφράζοντας μια γνωστή πρόταση «η γνώση σώζει ζωές». Και αυτό γιατί όποιος γνωρίζει, δεν μπορεί να τον κοροιδέψει κανείς και μπορεί να είναι κύριος του εαυτού του. Με αυτόν τον τρόπο, βάζει το κλειδί στην σωστή κλειδαριά, που δεν είναι άλλη απο την ίδια του την υπόσταση, το υποσυνείδητο, που θα του επιτρέψει να κατέλθει στα βάθη της συνειδήσεως και να σωπάσει τις σειρήνες που τον εμποδίζουν απο το να αφουγκραστεί τις ανάγκες του, να δει τους φόβους του, τις αμφιβολίες του και να τους δώσει τις σωστές διαστάσεις και τέλος να τις λύσει και να πάει παρακάτω. Το ανθρώπινο μυαλό – το συνειδητό μας κομμάτι, μας παίζει πολλά παιχνίδια όσο του επιτρέπουμε να επικρατεί. Όσο περισσότερο μαθαίνουμε τον εαυτό μας, τα δυνατά και τα αδύναμα σημεία μας, τόσο περισσότερο εξελισσόμαστε, δυναμώνουμε. Καταλαβαίνουμε ποιες είναι οι πραγματικές ανάγκες και ποιες οι επίπλαστες. Πού να δώσουμε βαρύτητα. Τελικά, τι πραγματικά έχει αξία και τι όχι.

Στις περιόδους του βαθμού κατά την μύηση, αναζητήσαμε την Αληθεια (φως) και τον απολεσθέντα Λόγο. Το κλειδί και εδώ είναι η παρατήρηση και η συγκέντρωση στον στόχο. Όλοι οι άνθρωποι έχουμε ακριβώς τις ίδιες ικανότητες και γεννιόμαστε όντας τέλειοι. Είμαστε μέρος της φύσης και ένα απο τα θαύματά της. Όλοι λοιπόν μπορούμε -εάν υπάρχει η επιθυμία για εξέλιξη και προσαρμογή στα νέα δεδομένα που απλώνονται μπροστά μας- να αλλάξουμε την ζωή μας προς το καλύτερο, πρωτίστως για τον δικό μας εαυτό, γιατί μόνο τον εαυτό μας μπορούμε να αλλάξουμε και κανέναν άλλο περά από αυτό. Αναζητούμε την μία Αλήθεια, αυτή που θα μας απελευθερώσει πνευματικά και ψυχικά. Και αυτό ως τέκτονες είναι το καθήκον μας και πρέπει να το πράττουμε αδιαπαύστως.

Αυτή η διαδικασία μπορεί να γίνει, αν επιτρέψουμε να ανοίξουμε τους ψυχικούς και πνευματικούς μας οφθαλμούς και να μάθουμε να παρατηρούμε χωρίς να κρίνουμε. Κάτι θα μας φανεί οικείο και άρα πιο εύκολο, άλλο πάλι περίεργο και πιο δύσκολο. Ο δρόμος όμως είναι εκεί, ανοίγεται μπροστά μας, κάθε μυστικό, μαθαίνεται όταν πρέπει να μαθευτεί και όταν είμαστε έτοιμοι να αντιμετωπίσουμε την αλήθεια πίσω από αυτό, ώστε να την αξιοποιήσουμε στο έπακρο.

Μην ξεχνάμε επίσης, ότι όλοι μας βρισκόμαστε στον ίδιο αέναο κύκλο, αλλά σε διαφορετικά σημεία του. Ότι περνάμε ως εμπειρίες αποτελούν βαθμίδες εξέλιξης, είτε αφορά την ζωή μας την πραγματική είτε την τεκτονική μέσα στον Ναό. Σε κάθε μύηση ξεκινάμε από την Δύση εκτελώντας πλήρη κύκλο, για να φτάσουμε στον στόχο, στην Ανατολή, για την εξέλιξη της ψυχής μας. Έτσι, ακριβώς γίνεται και στην ζωή μας, παρόλο που δεν δίνουμε βάση στην διαδικασία αυτή. Ότι βιώνουμε από την γέννησή μας έως και την μέρα που θα αλλάξουμε κατάσταση και από την ύλη θα περάσουμε και πάλι στον άυλο κόσμο, περνάμε από πολλούς κύκλους δεδομένων. Άλλους καταφέρνουμε και τους κλείνουμε, άλλους πάλι τους αφήνουμε ημιτελείς και νοιώθουμε το βάρος αυτό, καθώς δεν υπα[άρχει ολοκλήρωση και ευγνωμοσύνη γιατί όλα, είτε θετικά είτε αρνητικά, έχουν έρθει για να μας διδάξουν κάτι.

Ο 4^{ος} βαθμός λοιπόν συμβολίζει, την δράση για αυτοβελτίωση μέσω εργαλείων που μας δίνει ο βαθμός, της εχεμύθειας, της εμπιστοσύνης στους Νόμους του καθήκοντος, της ευθυκρισίας, της αναγνώρισης ότι υπάρχουν άνθρωποι σε παραπάνω εξελικτικό επίπεδο από εμάς που μπορούμε να αποκομίσουμε γνώση από αυτούς. Η αμάθεια και η υποκρισία δεν είναι καν επιλογή. Προέρχονται από χαμηλές δονήσεις και κραδασμούς που δείχνουν πρώιμα στάδια εξέλιξης σε ένα πρωτόγονο επίπεδο. Μαθαίνουμε, εξελισσόμαστε, βοηθάμε με αγαθή πρόθεση, έχουμε ανοιχτή καρδιά και νου. Χτίζουμε γερές βάσεις για να υποδεχθούμε την συνέχεια στην τεκτονική μας πορεία.

Άλλωστε, ποιος είναι και ο σκοπός του τεκτονισμού; Είναι να συμμετέχουμε σε εργασίες και να ανεβαίνουμε σε βαθμούς μόνο; Για μένα η απάντηση είναι ένα ηχηρό ΟΧΙ. Για μένα, ο σκοπός του τεκτονισμού είναι να μας κάνει λίγο περισσότερο ανθρώπους, λίγο περισσότερο συμπονετικούς, λίγο περισσότερο δοτικούς και ευαίσθητους απέναντι στις ανάγκες των συνανθρώπων μας, λίγο περισσότερο δυνατούς απέναντι στην πλάνη και στην ψευτιά που υπάρχει κατά κόρον δίπλα μας, λίγο περισσότερο τολμηρούς για να τα βάζουμε με τους υπερφύαλους και αυτούς που δεν έχουν συναίσθηση για τα καθήκοντα που αναλαμβάνουν. Λίγο περισσότερο ανοιχτόμυαλους και λιγότερο επικριτικούς. Μας βοηθά να στρέψουμε την προσοχή μας προς τα μέσα και να ηρεμήσουμε, καθώς βρίσκουμε και άλλους ανθρώπους που τους αποκαλούμε αδελφούς- μια πολύ δυνατή λέξη που υποδηλώνει βαθειά και αληθινή σχέση που ενώνεται με τα δεσμά της εμπιστοσύνης, και έχουμε κοινό στόχο και σκοπό.